

ще ви дамъ тогава добра прѣпорѣка за г. Тиера, и той ще ви приеме безъ друго, но азъ ще ви кажа, кога се видимъ повторно, какво е неговото мнѣние по днешнитѣ източни работи“. Съ тия думи той стана на кракъ и ни изпрати до вратата на кабинета си. Да не пропусна да забѣлѣжа тукъ и това, че прѣзъ всичкия ни разговоръ той седѣше на столъ при една маса, прѣтрупана съ безбройно число разни съчинения, периодически списания и ежедневни вѣстници, всички съврѣменни и съ съдържание или статии по днешнитѣ въпроси, които той изучавалъ всѣкога тщателно. Въ течението на разговора той често залавяше ту това списание, ту онзи вѣстникъ за да ни каже, че тамъ имало писано нѣщо било за България, било за Турция и другитѣ християнски народи въ нея или около нея, било за руската политика на изтокъ, било за съврѣменното политическо съзвѣдие въ Европа, било за географическото или етнографическото положение на разнитѣ народи въ Европа. По този случай засегна и той въпроса за бѣдешитѣ граници на България, като въпросъ твърдѣ важенъ, но не настоя на него. Тѣй се срѣцнахме ние съ първия и многозначения по онова врѣме французски публицистъ и тѣй се раздѣлихме съ него тоя день.

### III.

#### День за нашето приемане отъ министра на външнитѣ дѣла.

На връщане у дома ние намѣрихме слѣднѣото писъмце отъ г. I. Valfray:

Господа,

„Съобщихъ тазъ заранъ на г. дюкъ Деказъ изка-  
заното Ви желание да бѣдете приети отъ него. Госпо-